

Liturgie voor de viering van zondag 8 maart 2020: Tweede van de Veertigdagentijd;
Reminiscere (“Gedenk...”)

Plaats: Ontmoetingskerk
Aanvangstijd: 10.00 uur

Voorganger: ds. Peter van der Schans
Organist: Arie Metaal
Lector: Menso Bosma

Kindernevendienst: Groep 1 tot en met 7
Tienernevendienst: Groep 8 tot en met klas 3

Thema: Op weg naar Egypte

Protestantse gemeente te IJsselstein

**Protestantse
Kerk**

De Paaskaars brandt

Orgelspel vooraf

Om te bedenken:

Vandaag is het de tweede zondag van de Veertigdagentijd, zondag Reminiscere genoemd. Dit Latijnse woord betekent ‘Gedenk’. Het komt uit Psalm 25, vers 6, waar staat: ‘Gedenk uw barmhartigheid, Heer’.

Vandaag lezen we uit Matteüs 17:1-9, vanouds de lezing op deze zondag. Zo is het ook met Jezus’ reis naar Jeruzalem: er is kritiek en wantrouwen en hij voelt dat het nog erger zal worden. Maar dan is er een bijzonder moment op een berg: Jezus staat in stralend wit licht en Mozes en Elia voegen zich bij hem. Op hun woestijntochten hebben zij ook bijzondere ervaringen gehad op een berg: Mozes op de Sinaï, Elia op de Horeb. Zij hebben daar iets van God ervaren en kracht gekregen. Maar zij kregen daar ook een opdracht zodat zij op weg moesten. Jezus en zijn leerlingen ervaren op de berg iets van God. Petrus wil dat het zo blijft: hij wil tenten opzetten om op de berg, in dat stralende licht, te blijven. Maar het is de bedoeling dat Gods tent bij de mensen wordt opgezet, dat Gods licht en Gods liefde komen in

de donkere dalen van de wereld. Jezus zegt: ‘Sta op’, en hij neemt hen mee, de berg af, om te werken aan hun opdracht.

Hoe fijn het ook is in het stralende licht en in onze geloofsgemeenschap: wij moeten aan het werk en onze opdracht ligt buiten de veilige muren van de kerk. Maar het stralende licht mogen wij meenemen als bemoediging en inspiratie.

Daarnaast gaan we verder met de lezingen uit Exodus, nu 4:18-31 met als thema: Op weg naar Egypte

Mozes gaat naar Egypte, met zijn staf in de hand. Egypte is geen fijne plek. Mozes wil daar helemaal niet naartoe. Gelukkig hoeft hij niet alleen. Zijn vrouw en kinderen gaan met hem mee. En zijn broer Aäron komt hem in de woestijn tegemoet. Deze lezing krijgt ook de aandacht van de kindernevendienst.

De dienstdoende ambtsdragers komen binnen

Welkom door de voorganger

Volwassen worden, ergens bij gaan horen, ingewijd worden, voor vol mee gaan tellen – je komt het in het dagelijkse leven tegen.

Je kunt het herkennen als je zelf volwassen wordt. Als je van kind of jongere opgroeit en onafhankelijk en zelfstandig wordt. Het is een heel gevecht met je ouders en je omgeving. Je zet je af tegen alles en iedereen. Je probeert van alles uit; en natuurlijk precies datgene waar je vader en moeder een hekel aan hebben. En na verloop van tijd dan ben je er doorheen. Dan is je worsteling voorbij. Dan kun je weer gewoon opschieten met pa en ma, met broers en zussen, met anderen. Maar je bent wel een ander mens geworden. In je gedrag, in je doen en laten. Soms ook in je uiterlijk. Dan sta je op gelijke voet met de volwassenen: je telt mee.

Achteraf beseft, je dat je vooral met je zelf aan het vechten was. En dat je dat deed over de rug van anderen. En je merkt, dat je als kind als het ware bent gestorven, maar als volwassene kon opstaan en leven. Het kan geen kwaad om jezelf tegen te komen!

Je kunt denken aan het ontgroenen van eerstejaars-studenten. Op zich is het lang niet altijd even leuk. Maar je wordt uitgeprobeerd en getest. De ouderejaars willen weten wat je waard bent. En als je er door heen komt, dan tel je mee. Dan mag je lid worden van de club.

Of denk aan je nieuwe klas. In het begin wordt je aangepakt. Je wordt geplaagd en gepest. Tot ze weten wie je bent, wat je kunt en dan houdt het op. Dan tel je normaal gesproken mee.

Of als je net een nieuwe baan hebt. Ook dan zijn er allerlei plagerijen om er achter te komen wat voor vlees je in de kuip hebt. Ze sturen je om de plintentrap of de vierkante gaatjesboor en wachten in spanning af hoe je zult reageren.

Je bent dan in gevecht met de mensen om je heen. Het gaat soms heel diep. Je gaat eigenlijk een beetje dood. Maar je komt er doorheen en wordt geaccepteerd.

“Dominee, waarom vertelt u dat nu allemaal? We zitten hier toch voor een gesprek over een Bijbelverhaal?” Zo klonk het maandagmiddag uit de mond van iemand bij met Bijbeluur.

En misschien denkt u dat nu ook wel.

Nu, het heeft betrekking op de teksten uit de Bijbel die straks klinken. We lezen over Mozes die terug gaat naar Egypte. Met zijn gezin. Met zijn broer Aäron. Nog even geduld. Maar ik ga het verder uitleggen.

AAN HET BEGIN

Toewijding door stil gebed

We gaan staan

Groet

Bemoediging

We zingen: Intochtslied (staande): Psalm 25:3 en 6

Gebed aan het begin (staande)

O God, kom ons te hulp in de mist van ons bestaan,
niet om te ontsluiëren alle geheimen van hemel en aarde,
alle vragen te beantwoorden, alle raadsels op te lossen,
maar om onze ogen te openen voor de baan van licht
die uw Zoon is gegaan door het duister heen en
om ons moed te geven Hem te volgen op zijn woord.

(ds. W.R. van der Zee; Tweede zondag van de Veertig dagen, *Zondagswoorden*, p. 48)

We gaan weer zitten

We zingen: Lied 841:3 en 4

Smeekebed, dat we besluiten met het zingen van:

Heer,
wij bidden u,
om een toevlucht voor de vluchtenden.
Schenk hun de gezochte veiligheid en blijvende rust.
Wij bidden u,
om troost voor de treurenden.
Sterk hen met aandacht en levensechte warmte.
Wij bidden u,
om moed voor de moedelozen.
Vervul hen met nieuwe energie en volharding.
Wij bidden u,
om sterkte voor de zwakken.
Geef hun weerbaarheid en duurzame kracht.
Wij bidden u,
om hoop voor de wanhopigen.
Toon hun weer uitzicht en levengevende hoop.
Wij bidden u,
om raad voor de radelozen.
Bied hun een basis en vaste zekerheid.
Wij bidden u,
om geloof voor de kleingelovigen.
Leid hun voeten op de weg van vertrouwen.
Zo bidden wij u voor al uw mensen
die hunkeren naar de nieuwe aarde
waar tranen, lijden en dood

voorgoed voltooid verleden zijn.

(Alfred C. Bronswijk, *Ladders naar de hemel*, p. 90)

We zingen: Lied 547:6

DIENST VAN HET WOORD

Gebed om de opening van het Woord

Here God,
 U die van ons gevraagd hebt
 te horen naar uw geliefde Zoon,
 wil ons door zijn woorden
 van binnen zo bewegen,
 dat wij voorbij zien
 aan al wat ons verblindt
 en oog gaan krijgen
 - tot onze eigen verrassing -
 voor wat ons werkelijk verrijkt.

Gesprek met de kinderen

Werken met het projectboek

Voor de zondagen in de veertigdagentijd is er een groot projectboek. In het boek staat elke week een illustratie bij het Bijbelverhaal. De kinderen schrijven of tekenen elke week een teken van leven in een bloem en plakken deze in het boek. Deze zondag bedenken de kinderen ook hoe Mozes zich gevoeld heeft toen hij naar Egypte ging en wat het voor hem betekende dat zijn broer met hem mee ging.

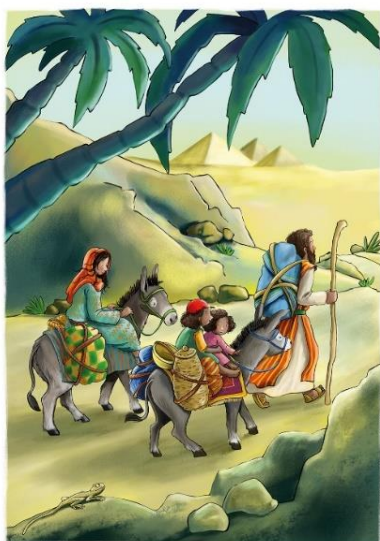
Bekijk voordat de kinderen naar de eigen ruimte gaan samen de illustratie, als korte introductie op het Bijbelverhaal. De kinderen nemen het boek mee naar de eigen ruimte om er verder mee te kunnen werken.

Vertellen

Laat een foto zien van een broer of zus als u die heeft. Vertel wie het is. Wie van de kinderen heeft een broer of zus? Is hij of zij jonger of ouder? Hoe is het om een klein broertje of zusje te hebben? Wat doe jij voor hem of haar? Wat doet hij of zij voor jou? Hoe is het om een grote broer of zus te hebben? Wat doe jij voor hem of haar? Wat doet hij of zij voor jou? Het Bijbelverhaal gaat vandaag over twee broers. Samen kunnen ze meer! Dat hoor je in de kindernevendienst.

28 maart 2005 overleden

We zingen met de kinderen: Projectlied *'Een teken van leven'* (op de melodie van Lied 637)

1. De paaskaars brandt, zo weten wij:
God maakt het licht voor jou en mij.
Hij maakt een eind aan je verdriet,
want Hij vergeet de mensen niet.

2. Dit is het woord dat Hij ons geeft:
Ik ben de Heer, een God die leeft.
En waar je gaat ben ik erbij,
voor altijd ga ik aan je zij.

Het licht wordt door de kinderen meegenomen

Eerste Schriftlezing: Exodus 4:18-31 (NBV)

18Mozes ging terug naar zijn schoonvader Jetro en zei tegen hem: 'Ik zou graag teruggaan naar Egypte, om te zien of de mensen van mijn volk nog in leven zijn.' 'Ga in vrede,' antwoordde Jetro. 19De HEER zei Mozes nog in Midjan dat hij veilig naar Egypte kon terugkeren, aangezien iedereen die hem naar het leven had gestaan gestorven was. 20Mozes zette zijn vrouw en kinderen op een ezel en ging op weg, terug naar Egypte. De staf van God hield hij in zijn hand. 21Toen zei de HEER tegen Mozes: 'Nu je teruggaat naar Egypte, moeten jullie daar de farao alle wonderen laten zien waartoe ik je de macht heb gegeven. Ik zal ervoor zorgen dat hij hardnekkig weigert het volk te laten gaan. 22En dan moet jij tegen de farao zeggen: "Dit zegt de HEER: Israël is mijn zoon, mijn eerstgeboren zoon. 23Ik heb je bevolen mijn zoon te laten gaan om mij te vereren, maar dat heb je geweigerd. Daarom zal ik je eerstgeboren zoon doden.'"

24Onderweg, toen Mozes en de zijnen ergens overnachtten, kwam de HEER op hem af en probeerde hem te doden. 25Sippora pakte een scherpe steen, sneed de voorhuid van haar zoon weg en raakte daarmee Mozes' voeten aan, terwijl ze zei: 'Een bloedbruidegom ben jij voor mij.' 26 (Ze noemde hem toen 'bloedbruidegom' vanwege die besnijdenis.) Toen liet de HEER hem met rust.

27De HEER had tegen Aäron gezegd: 'Ga de woestijn in, Mozes tegemoet.' Aäron was op weg gegaan en ontmoette Mozes bij de berg van God. Hij kuste hem 28en Mozes vertelde Aäron wat de HEER hem had opgedragen: wat hij moest zeggen en welke wonderen hij moest doen. 29Toen gingen Mozes en Aäron samen naar Egypte en daar riepen ze de oudsten van Israël bij elkaar. 30Aäron herhaalde woord voor woord wat de HEER tegen Mozes gezegd had, en liet het volk de wonderen zien. 31De Israëlieten werden hierdoor overtuigd; toen ze hoorden dat de HEER oog had gekregen voor hun ellende, knielden ze en bogen ze zich diep neer.

We zingen: Psalm 105:9 en 10

Tweede Schriftlezing: Matteüs 17:1-9 (NBV)

17Zes dagen later nam Jezus Petrus, Jakobus en diens broer Johannes met zich mee een hoge berg op, waar ze alleen waren. 2Voor hun ogen veranderde hij van gedaante, zijn gezicht straalde als de zon en zijn kleren werden wit als het licht. 3Plotseling verschenen aan hen

Mozes en Elia, die met Jezus in gesprek waren. 4Petrus nam het woord en zei tegen Jezus: ‘Heer, het is goed dat wij hier zijn. Als u wilt zal ik hier drie tenten opslaan, een voor u, een voor Mozes en een voor Elia.’ 5Hij was nog niet uitgesproken, of de schaduw van een stralende wolk gleeed over hen heen, en uit de wolk klonk een stem: ‘Dit is mijn geliefde Zoon, in hem vind ik vreugde. Luister naar hem!’ 6Toen de leerlingen dit hoorden, wierpen ze zich neer en verborgen uit angst hun gezicht. 7Jezus kwam dichterbij, raakte hen aan en zei: ‘Sta op, jullie hoeven niet bang te zijn.’ 8Ze keken op en zagen niemand meer, Jezus was alleen.

9Toen ze van de berg afdaalden, gebod Jezus hun: ‘Praat met niemand over wat jullie hebben gezien voordat de Mensenzoon uit de dood is opgewekt.’

We zingen: Lied 286: 1 en 2

Verkondiging

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Op z'n minst twee akelig lastige thema's in het stukje uit Exodus 4. Dat God er voor zal zorgen dat de farao hardnekkig weigert om het volk te laten gaan. En dat God probeert om Mozes te doden en de ermee verbonden besnijdenis.

“Ik zal ervoor zorgen dat hij hardnekkig weigert het volk te laten gaan.” - dat is de eerste tekst die hoofdbrekers bezorgd. Hoe kan God het hart van farao verharden? Wat zit er achter zulke opmerkingen? Wat moet je met zo'n God als je net in dienst geroepen bent om je mensen te bevrijden uit de slavernij?

Mozes wordt daarmee op zijn taak voorbereid. Hij moet weten wat hem te wachten staat. Hij moet niet denken, dat Farao zal meewerken. Integendeel: de machten van de wereld zullen zich tot het uiterste verzetten tegen de bevrijding die God graag wil. Dus kijk niet vreemd op van tegenslagen en tegenstand. Woorden en daden van liefde en bevrijding maken het boze los in andere mensen. Dienstbaarheid aan God en mensen maakt weerstand wakker. Je ziet wat er allemaal wordt blootgelegd in het hart van farao. Wij weten ook wat leven en werken van Jezus opriep in zijn omgeving.

Maar de verteller gaat nog verder. Hij durft zelfs stoutmoedig te zeggen, dat de HEER zélf zal zorgen voor het verzet van Farao. Daarmee wordt de overtuiging uitgesproken, dat alleen de HEER kan en wil zorgen voor het heil van de wereld. Alleen de HEER redt en bevrijdt; andere machten zijn daarbij niet nodig. Dus ook farao niet. Er is geen gebied waar de farao nog een rolletje zou kunnen spelen. Als het volk dan uiteindelijk vertrekt, kan hij niet met de eer gaan strijken. Het is God en alleen God die redding en bevrijding geeft.

Dat zit ook in dat tweede lastige thema uit dit hoofdstuk. Dat van God die dreigt om Mozes te doden. En de besnijdenis die erbij naar voren komt. Op een voor ons moeilijke manier maken de vertellers ook hier duidelijk: het is God die de redding brengt. Dat doet de farao niet. Maar ook Mozes doet het niet! Mozes is middel, maar de redding is van God.

Ik probeer die moeilijke teksten te verduidelijken. Het is trouwens ook lastig omdat verhalen en teksten uit verschillende tijden door elkaar lopen; tot een nieuwe eenheid zijn gevormd.

Eerst iets over die besnijdenis.

In de tijd voor de ballingschap van Juda in Babylon was de besnijdenis normaal voor Israël, Juda en andere volken die leefden in het gebied van de huidige staten Israël en Jordanië. De

besnijdenis was een ritueel dat de overgang markeerde van het kindschap naar de volwassenheid.

Maar in de ballingschap in Babylon verandert de betekenis van de besnijdenis. De volkeren van Babylonië kenden de besnijdenis niet. In die nieuwe situatie was de besnijdenis een teken, dat men tot Juda behoorde; dat men tot de gedeporteerden behoorde. Was de besnijdenis eerst de markering van een bepaalde overgang, daarna demonstreerde men ermee dat men tot het volk van God behoorde. Zo konden ook kleine kinderen besneden worden, omdat die net zo goed ook mogen horen bij het volk van God.

In de tekst van vanmorgen zijn Mozes en zijn zoon besneden. Overigens: wéér dankzij een vrouw. Mozes is van God afhankelijk, maar ook nogal eens van vrouwen! Zo blijkt steeds weer uit de eerste hoofdstukken van Exodus.

In de uiteindelijke versie van het verhaal, mogelijk afkomstig uit de tijd van de ballingschap, wordt de zoon van Mozes besneden. Net zoals alle kleine kinderen in die tijd. Maar in de meer oorspronkelijke versie van het verhaal wordt Mozes zelf besneden. En daarbij markeert het een bepaalde overgang. Die overgang had aanvankelijk te maken met de huwbaarheid van de man. Dat komt misschien ook tot uitdrukking in dat woord 'bloedbruidegom'.

Bij de christelijke doop zie je trouwens ook zo'n verandering; zo'n verschuiving. Precies als bij de besnijdenis. Aanvankelijk was de doop de markering van de overgang van een leven zonder Christus naar een leven met Christus. Maar langzamerhand werd de betekenis van de doop, dat men tot de gemeente van de Heer behoorde. En dan zie je dat ook kleine kinderen gedoopt kunnen worden.

Al deze toelichting helpt, denk ik, ook om dan dat andere akelige punt uit het verhaal te begrijpen: *'Onderweg, toen Mozes en de zijnen ergens overnachtten, kwam de HEER op hem af en probeerde hem te doden.'* God die Mozes dreigt te doden. Het moet niet gekker worden! Zit God zelf de redding van mensen dwars? God gooit zo toch zijn eigen glazen in?

Ik zei net al, dat de verteller heel stoutmoedig op een raadselachtige manier uitdrukt, dat God redt. En niet Farao. Nu moet Mozes dat ook nog eens goed ontdekken. Mozes is maar hulpmiddel. God doet het uiteindelijk.

Het gaat in dit alles vermoedelijk om een inwijdingsritueel, dat gebruikt wordt bij de overgang van kind naar volwassene.

Zulke inwijdingsritten kom je tegen bij stamvolken. De jongens van een stam worden op een gegeven moment buiten het stamgebied gebracht. Daar wonen de geesten en de goden. Deze jongens zullen daar als het ware sterven. Ze komen niet meer als kind van hun moeder terug, maar als volwassen mannen. In dat buitengebied krijgen de jongens de regels van de stam geleerd. En ze worden getest of ze het wel zullen uithouden. Wie er door heen komt is voortaan een echte man. Het kind is gestorven, een nieuwe man is geboren. Vaak krijg je dan ook een nieuwe naam en een nieuwe taak. Zo'n periode is heel spannend. Je moet heel diep gaan. En je zult het ook zomaar niet vergeten. Maar de afzondering, de beproeving en de scholing maken je een ander mens. Je bent gestorven, maar mag als een totaal ander mens verder leven.

Dat overkomt ook Mozes. Zoals de jongens buiten het stamgebied worden gebracht, zo is ook Mozes buiten de bewoonde wereld. Zoals de jongens 'sterven' bij de goden, zo zal ook Mozes door God 'sterven'. Maar als hij zo op de proef gesteld wordt, zal hij er ook door heen komen en een volwassen mens zijn. En met nieuwe kracht kan hij aan zijn taak beginnen, een taak die bij hem als volwassene past, nl. de dienst aan God: het helpen van zijn volk.

Je komt deze dingen ook tegen in een ander Bijbelverhaal. In dat van de worsteling van God met Jakob bij de Jabbok.

De verteller van Exodus wil hier met dit moeilijke verhaal uitleggen, dat Mozes een nieuwe Mozes is geworden dankzij God. En wat deze nieuwe Mozes nog gaat doen, dat is allemaal

dankzij God. Het verhaal laat zien, dat Mozes helemaal veranderd is. Hij is geen kleine jongen meer, maar een volwassen medewerker van God. Eerst was hij in dienst van de farao. Later in dienst van zijn schoonvader. Maar nu is Mozes een door God geroepen hulp bij het redden van verdrukten. Mozes is een ander mens geworden. Hij is gestorven aan zichzelf. Maar hij leeft opnieuw; nu als maatje van God. Hij is nu gerijpt en gesterkt en des te beter geschikt voor zijn taak. Hij beseft heel goed helemaal van God afhankelijk te zijn.

Wat Mozes meemaakt is een heel diep ingrijpend gebeuren. Dat is het ook voor ons. Want het is een hele toer om te ontdekken, dat je je zelf moet overgeven aan God om echt te kunnen leven. Sterven aan jezelf om helemaal een ander mens te worden. Je zult ontdekken, dat God je helpt. Dat God met je meegaat. Dat God je tot een nieuw mens maakt met een eigen nieuwe opdracht. Je kunt vooruit met nieuwe kracht. Je kunt echt wat betekenen in dienst van de Heer. En we kunnen mensen als Mozes niet missen.

Ik leg een kleine verbinding met het verhaal uit Matteüs. Petrus, Jakobus en diens broer Johannes gaan met Jezus de berg op. Op een gegeven moment zien ze Jezus met een stralend gezicht. De opstanding van Jezus is al zichtbaar. Het is al Pasen. Petrus wil het vasthouden. Fixeren. Er voortdurend van genieten. Maar het kan niet. Hij moet sterven aan dat verlangen. De opdracht van Jezus gaat nog verder. In het dal zijn nog veel meer mensen die van het licht van Jezus willen meegenieten. Petrus moet zijn persoonlijke droomwens opzij zetten. En met Jezus verder meegaan, het dal in. Daar waar mensen ziek zijn en gevangen. Waar armoede en onrecht heerst. Waar de aarde geen hemel is maar een hel.

Maar we mogen gaan. In het vertrouwen dat het toch echt Pasen zal gaan worden. Dat het licht van het gezicht van Jezus ook ons gezicht gaat verwarmen en verlichten.

En we mogen samen gaan – als broers en zussen.

Wie geroepen wordt als Mozes wordt nooit alleen geroepen. Het gebeurt in gemeenschap. Samen met anderen. Mozes had Aäron. Wij hebben onze eigen maatjes. De andere ambtsdragers. De andere medewerkers. De andere gemeenteleden. Wie geroepen wordt ontdekt ook, dat God het is die het belangrijkste werk doet. Niet jij. Maar je bent wel degelijk bruikbaar; zoals elk mens. Je bent geschikt. God zelf gaat met je mee. Ik ben met je. Ik ben er bij. Ik zal zijn die Ik zijn zal. Ik zal er zijn voor jou en voor jou en voor jou ...

Amen.

Meditatief moment: orgelspel

We zingen: Gezang 487:1 (Liedboek voor de kerken)

DIENST VAN HET ANTWOORD

We gedenken Adrianus Theodorus van den Engel (staande)

We luisteren naar de melodie van Lied 730: *“Heer herinner U de namen ...”*

Gebeden: dankgebed – voorbeden – stil gebed – samen bidden van het Onze Vader

Dankgebed

Voorbede

God, help ons om oog te hebben
 voor wat er in anderen omgaat,
 voor de angst, de pijn en de frustraties.
 Help ons om elkaar tot steun te zijn
 want dan zal het ons samen goed gaan.

Help ons om te aanvaarden
 dat anderen zijn zoals ze zijn,
 ook al vinden we dat soms jammer.
 Help ons om het goede in elkaar te zien
 want dan zal het ons samen goed gaan.

Help ons om niet jaloers te zijn
 en anderen hun succes te gunnen,
 zonder dat we ons tekort gedaan voelen.
 Help ons tevreden te zijn met onszelf
 want dan zal het ons samen goed gaan.

(Zeg het maar gewoon_3_p43)

God,
 Zo vol vertrouwen in ons
 als Uw mensenkinderen
 ieder met een eigen talent
 ieder met een eigen weg,
 neem onze twijfel weg.
 Maak een eind aan onze angst,
 aan onze maren en bezwaren.
 Help ons er voor elkaar te zijn
 ook al zijn we jong en klein.
 Geef ons kracht,
 een helder verstand,
 om weg te gaan

uit het land van onderdrukking
en slavernij.
Maak ons allen vrij.

Stil gebed

Onze Vader

Delen van de bloemengroet

Intussen komen de kinderen van de nevendienst terug

Inzameling van de gaven

Eerste collecte (zwarte zak):

Tweede Collecte (groene zak): is bestemd voor het werk van de kerk

Wie dat wil kan de kinderen uit de crèche ophalen.

AAN HET EINDE

We zingen (staande) slotlied: *'Wij leven van verwondering'* (van Alfred Bronswijk op de melodie van Lied 302)

Uitzending

Zegen

God zal met je meegaan
als licht in je ogen
en lamp voor je voet
als hand op je hoofd
en arm om je schouder
als baken bij ontij
en verte die wenkt
als groet op je lippen
en hoop in je hart
als stem die je uitdaagt
en woord dat de weg wijst.

(Sytze de Vries)

Gemeentezang: *Amen, amen, amen!* (Lied 431C)

Orgelspel

Inzameling van de gaven bij de uitgang voor duurzame investeringen in ons kerkgebouw

Liturgische schikking

Sta op! In de Veertigdagentijd staan we stil bij het leven van Jezus en leven we toe naar Pasen, het feest van zijn opstanding uit de dood. Jezus riep: 'Sta op!' tegen zieken en mensen die lijdten onder onrecht. Hij riep zelfs doden tot leven. En Hij gaf zelf zijn leven voor ons als ultieme daad van liefde. Niet het duister, maar de liefde overwon. Jezus geeft ons nieuwe hoop. We mogen iedere dag weer opstaan uit alles wat ons neerdrukt.

Om in beweging te komen is er voor de meesten van ons een doel nodig. Het hebben van een stip op de horizon helpt. Een stip die ons herinnert aan het 'waarom', zodat we in beweging komen. Deze stip op de horizon is als uitgangspunt gekozen voor het ontwerp. De stip in het ontwerp is echter geen ingevulde ruimte, maar een open ruimte. De ruimte rond de stip is ingevuld met een weefsel van takjes. De open stip en het weefsel symboliseren de mogelijkheden die er zijn om in beweging te komen, een ieder op zijn eigen manier. Iedere zondag roepen we een ander beeld op om duidelijk te maken waarom u in beweging moet komen.

De schikking vandaag

Rond de stip zijn grassen als stralen tussen het weefsel geplaatst. Samen vormen de stralen een stralenkrans rond een nog niet bloeiende hyacintenbol met een groen groeipunt. Het licht is er al, maar voor een groot deel nog niet zichtbaar.

Een stem uit de hemel -het lijkt wel een tweede doop- die het stralende licht ondersteunt.

Onmiskenbaar teken voor een bijzonder Iemand - Petrus, Jakobus en Johannes waren er getuige van. Het geheim van dit bijzondere licht mag pas later openbaar worden. In de stralende krans van deze schikking kan het geheim - de bloem in de knop - als schoonheid die we nu verwachten en die zich later zal openbaren al zien. We wachten in spanning op de bloei die gaat komen.